

کشمکش دو جناح حاکم بر سر قدرت

موقعیت مناسب برای پیشروی کارگری

در دوران پیش از انتخابات دو جناح حاکم کلنجرهای خود را دارند و مطبوعات کشور هم مملو از این درگیری ها است. مثلاً چند روز پیش خانم کدیور در گفتگویی که در روزنامه شرق آمده بود، اقتدارطلبان را به خاطر مواعی که بر سر انتخابات قرار میدهند، شماتت کرده و اعمال آنها را باعث «دلسردی» و در نتیجه شرکت نکردن مردم در انتخابات دانست. یا امروز به گزارش همان روزنامه «نمایندگان مجلس یک بار دیگر به حقوقدانان معرفی شده از سوی رئیس قوه قضائیه برای عضویت در شورای نگهبان رأی منفی دادند».

اگر در زمان انتخابات ریاست جمهوری، مردم به اصلاح طلبان شکی داشتند و امیدوار بودند و یا اگر با رأی به خاتمی در واقع تو دهنی ای به جناح اقتدارطلب زدند، اکنون پرونده پلید و ضد مردمی اصلاح طلبان در قدرت، آنان را عملاً و به تجربه در رده اقتدارطلبان قرار داده و خط و مرزشان را با طبقه کارگر و توده مردمی که در دوران حکومت خاتمی نه تنها وضعیتشان بهتر نشده که روز به روز بدتر هم شده است، کاملاً روشن و مشخص ساخته اند.

اکنون اصلاح طلبان در قدرت با همپالکی های اقتدارگرای خود، در مقابل طبقه کارگر و توده زحمتکش کشور، در یک جبهه قرار گرفته اند و انتخابات، مسابقه و زورآزمایی بین این دو جناح در آن جبهه است. مثل تمام کشورهای سرمایه داری دیگر، جناح های حاکم طرفدار سرمایه داری، همیشه این بازی انتخابات را تحت عنوان «دموکراسی» برای زورآزمایی بین خود راه میاندازند و نقش توده مردم با دخالت در «انتخابات» و رأی دادن در واقع تعیین برنده است. دموکراسی در نظام سرمایه داری یعنی همین. یعنی جناح های حاکم (که جملگی نمایندگان بخش های مختلف سرمایه داری هر کشور هستند)، کاندیداهای خود را برای انتخابات معرفی میکنند و مردم باید از میان آنان انتخاب کنند و رأی بدهند. این رأی در واقع به این معنی است که مردم انتخاب میکنند که چه افرادی برای یک دور دیگر روی کار آمده و نسبت به آنها قوانین ظالمانه خود را به اجرا گذارند و آنان را چپاول کنند. به این میگویند «دموکراسی بورژوازی». در حقیقت مانند این است که تعدادی جلاد را در برابر عده ای زندانی قرار داده و از زندانیان بخواهی زندانیان خود را انتخاب کنند!

اصلاح طلبان حاکم، در عمل ثابت کرده اند که مشکلات هیچ یک از اقشار جامعه ما مسئله آنها نیست و آنان قدرت حل آن مسائل را ندارند. مسئله آنها به قدرت رسیدن و برای یک دوران دیگر چپاول ملت است!

از اینرو طرح تحریم انتخابات، از جانب پیشروی کارگری، برخورداری به جا است. منتهی نمیتواند در این حد خاتمه پیدا کند، بلکه میباید بحث تحریم انتخابات، با مبحث مطالبات کارگران همزمان مطرح گردد. زیرا صرف شرکت نکردن در انتخابات باعث برگزار نشدن انتخابات یا رودررویی با نظام و رژیم نمیکردد. رژیم با رأی های قلابی و سازش بین دو جناح، بالاخره به مقصود خواهد رسید و در این راه واضح است که جناح اصلاح طلب تن به سازش با اقتدارگراها خواهد داد، ولی هرگز حاضر نخواهد شد تا سیاست های پشت پرده و دوزوکلیک های به کار رفته در انتخابات را برای توده مردم آشکار سازد. پس تنها شرکت نکردن در این انتخابات برای ایستادگی در برابر رژیم کافی نیست و باید قدم بعدی را هم برداشت.

اتفاقاً آشوبی که خود سردمداران در مورد انتخاب به پا میکنند و دخالت دادن توده مردم در کشمکش میان خودشان بهترین فرصت برای طبقه کارگر در ایجاد تقابل سیاسی و به چالش کشیدن رژیم است به وسیله پیشروی کارگری. مواضع پیشروی کارگری در این مقطع، میتواند زمینه ساز بدست آوردن رهبری طبیعی طبقه کارگر و توده های زحمتکش باشد. این مواضع، با ارائه مطالبات کارگری تعیین کننده، برجسته و در جامعه مطرح میگردد. مطالباتی نظیر حق ایجاد تشکل های مستقل کارگری برای فراهم آوردن امکان گردهمایی کارگران جهت مطرح کردن نیازها و خواسته هایشان، حق معرفی و کاندیدا کردن نمایندگان مورد اعتماد اکثر کارگران در انتخابات که از طریق تشکل های مستقل معرفی شده و با رأی مستقیم خود کارگران انتخاب شده اند، حق اعتصاب که در حقیقت تنها سلاح کارای کارگران در مقابل ستم های بی پروا و بی رحمانه کارفرمایان است و دولت را به تکاپو میاندازد.

تحت چنین شرایطی است که پیشروی کارگری میتواند در صحنه سیاسی روز مطرح گردد. پیشروی کارگری سپس به خانم کدیور در مجلس و دولت خاتمی میگوید که برای جلوگیری از «دلسرد شدن مردم» اکنون زمان آن رسیده که کارنامه دوره سپری شده را برای مردم رو کنید. با وجود بحران اقتصادی روز افزون و رشد بیکاری ممتد، دولت خاتمی در عمل ثابت

کرده قادر به اداره کشور نیست. لذا برای کسب اعتماد کارگران و توده مردم محروم و تحت ستم، کارگران پیشرو خواهان بررسی دفاتر دخل و خرج دولت هستند، تا با دلیل این مشکلات و کمبود بودجه دولت از نزدیک آشنا شده و با آگاهی کامل از وضعیت اقتصادی کشور در انتخابات شرکت کنند. در غیر این صورت، اینگونه انتخابات صرفاً فرمایشی است و تحریم آن ضروری است.

سارا قاضی

۲۴ دسامبر ۲۰۰۳

Sara@kargar.org

<http://www.kargar.org>